

Добри Немировъ.

Изъ миналото.

Когато влака потегли отъ Зимница за Сливенъ, азъ изпитахъ вълнението на боледуващъ отъ носталгия, който тръгва за мечтания градъ. Не се питахъ отъ гдѣ е това вълнение, защо е радостъта ми, че ще видя Сливена съ неговитѣ хълмове и сини камъни.... Не, азъ като че бѣхъ живѣлъ прѣди много години тамъ и сега отивамъ да прѣживѣя миналото, спокойното онова минало, добило вече обаянието на хубава приказка.

И при все това странно бѣше моето чувство къмъ тоя градъ. Азъ отивахъ за да си спомня нѣща станали прѣди 60 — 70 години безъ да се попитамъ възможно ли е това, когато самъ азъ нѣмахъ още четиредесетъ. И когато влака спрѣ и азъ потеглихъ за града хармоничната прѣчестъ на моето чувство се разколеба. Азъ не бѣхъ доволенъ отъ това, че тукъ има триетажни здания, модерни къщи съ балкони, градини съ желѣзни огради. Моитѣ очи жадуваха за ония старинни домове, на чиито чардаци се мяркатъ българи съ фесове на глава, искахъ да видя пѣкогашнитѣ стари калдаръми, по които пристѣпятъ жени въ малакови, подбрадени съ пѣстри копринени чумбери, искахъ да видя нѣщо, което азъ познавахъ, което съмъ спастрилъ на такова хубаво мѣсто въ душата си!

Его защо, първата ми работа, слѣдъ като се почувствувахъ свободенъ, бѣше да попитамъ гдѣ има стари квартали. О, такива квартали почти не